

TIM WEINER

CIA

O istorie secretă

Traducere din limba engleză

RALUCA PUȘDERCĂ

București
2019

- Winters, Don 577, 855
 Wisner, Frank G. 29–31, 39–42,
 55–63, 67, 68, 75, 77, 78, 81,
 85–89, 91–93, 96, 99, 100,
 102, 104–107, 113, 115, 118,
 124, 126, 129, 130, 132–134,
 139, 141–145, 147–149, 152,
 153, 156, 158, 159, 161, 165,
 178–181, 183, 184, 186, 187,
 190–192, 197, 201, 206, 209,
 210, 218, 219, 255, 290, 360,
 361, 372, 382, 401, 473, 481,
 598, 700, 705, 714–718, 721,
 725, 728–731, 738–740, 744,
 745, 752, 753, 756, 757, 763,
 767, 769, 775, 834, 838, 852,
 858, 863
 Wisner, Frank G. Jr. 473, 498,
 598, 834
 Wolfowitz, Paul 476, 612
- Woodhouse, Christopher
 Montague 123, 124, 126, 745
 Woodruff, Fred 600
 Woolsey, R. James Jr. 596,
 601–605
 Wyatt, F. Mark 50–52, 712–713
 Wyman, Willard G. 69, 73, 722
- Y**
- Yani, Ahmed 213
 Yemen 643, 654
 Yom Kippur, Războiul de 447,
 849
 Yost, Charles 200, 764
 Young, Sir George 198
- Z**
- Zahedi, Fazlollah 127–132, 135
 Zaman, Haji 653
 Zambia 472, 498
 Zidul Berlinului 259, 585

CUPRINS

Nota autorului	9
----------------------	---

Partea întâi

La început nu știam nimic

CIA în timpul administrației Truman 1945–1953	17
1. Serviciile de spionaj trebuie să fie globale și totalitare	19
2. Logica forței	26
3. Să răspundem cu aceeași monedă	41
4. Cel mai mare secret	57
5. Un orb bogat	67
6. Erau misiuni sinucigașe	80
7. Un vast câmp al iluziilor	99

Partea a doua

Un geniu cam ciudat!

CIA în timpul administrației Eisenhower 1953–1961	109
8. Nu avem nici un plan	111
9. Singurul mare triumf al CIA	121
10. Bombă, repet bombă	138
11. Apoi vom stârni o furtună	154
12. Noi am condus-o altfel	169
13. O orbire voită	177
14. Tot felul de operațiuni absurde	196
15. Un război foarte ciudat	203
16. Mîntea în stînga și-n dreapta	220

Partea a treia

Cauze pierdute

CIA în timpul administrațiilor Kennedy și Johnson 1961–1968	239
17. Nimeni nu știa ce să facă	241
18. Ne-am păcălit singuri	265
19. Am fi încântați să dăm la schimb rachetele	278
20. Hei, șefu', am făcut o treabă bună, nu-i așa?	292
21. Am crezut că era o conspirație	308

22. O deviere nefericită	326
23. Mai mult curaj decât înțelepciune	336
24. Începutul unui lung declin	343
25. Ne-am dat seama atunci că nu puteam câștiga războiul	364
26. O bombă politică cu hidrogen	371
27. Găsiți-i pe comuniștii străini	391

Partea a patra

Scăpați de clovni

CIA în timpul administrațiilor Nixon și Ford 1968–1976	397
28. Ce naiba fac clovni ăia în Langley?	399
29. Usg vrea o soluție militară	418
30. O să ne fie al naibii de greu	433
31. Să schimbăm conceptul serviciilor secrete	442
32. Un ideal fascist clasic	448
33. CIA ar fi distrusă	454
34. Aici Saigon... Terminat	461
35. Ineficienți și speriați	469
Directorii serviciilor centrale de informații	480

Partea a cincea

O victorie lipsită de bucurie

CIA în timpul administrațiilor Carter, Reagan și George H.W. Bush 1977–1993	489
36. Urmărea să le răstoarne sistemul	491
37. Eram pur și simplu adormiți	505
38. Un pirat pe cont propriu	513
39. Într-un mod periculos	530
40. Se expunea unui mare risc	537
41. Escrocul escrocilor	546
42. Să gândească imposibilul	562
43. Ce vom face când va cădea zidul?	575

Partea a cincea

Presupunerile

CIA în timpul administrațiilor Clinton și George W. Bush 1993–2007	593
44. Nu aveam nici o informație	595
45. De ce naiba n-am știut?	607
46. Am dat de necaz	615
47. Amenințarea este cât se poate de reală	631
48. Partea întunecată	644
49. O greșeală gravă	656
50. Ceremonia de înmormântare	671
<i>Mulțumiri</i>	694
<i>Note</i>	697
<i>Credite foto</i>	873
<i>Indice</i>	875

PARTEA ÎNTÂI LA ÎNCEPUT NU ȘTIAM NIMIC CIA ÎN TIMPUL ADMINISTRAȚIEI TRUMAN

1945 – 1953

Voluntul de fieră în urmărea să se crească și să se sporească în grupul de Statul Unit și nu atât în vederea serviciilor de informații de care va avea nevoie în orice caz vor veni.

Care se bazează pe războaie, ideile și faptele puse în fața de inteligența americană pentru activitate națională. Acestea înseamnă că se au spus că adevărată lăcășă noaptea, cu vânturi și adevărat și se au făcut pentru extinderea influenței în strălăcitare. Această carte se învârtă pe jurul unei baze de cunoaștere de care de asemenea pe care le-am citit și este puse în special din activitatea CIA, de la Casa Albă și de la Departamentul de Stat, mai bine de două mii de oameni care au oferit de sprijin, ocolădății și diplomaților americani, și mai mult de trei sute de interviuri începând în 1947 cu oficialii și voluntarii CIA, inclusiv zece directori ai Agenției Centrale de Informații, Norrie de la afaceri amplifica textual.

„Nu trebuie să fie o agenție de după și spădă” scrie „Era gândul că un singur centru care să-l poată pe președintele la curent cu ce se întâmplă în lume.”

1. SERVICIILE DE SPIONAJ TREBUIE SĂ FIE GLOBALE ȘI TOTALITARE

Tot ce voia Harry Truman era să aibă un ziar.

Ajuns la Casa Albă după moartea președintelui Franklin D. Roosevelt la 12 aprilie 1945, Truman nu știa nimic despre construirea bombei atomice sau despre intențiile aliaților săi sovietici. Avea nevoie de informații pentru a-și folosi puterea.

„Când am preluat conducerea“, îi mărturisea el mai târziu într-o scrisoare unui prieten – „președintele nu avea nici un mijloc de a coordona informațiile secrete din lumea întreagă“.

Roosevelt crease OSS (Office of Strategic Services), sub comanda generalului William J. Donovan, care să funcționeze drept Agenția de Informații a Americii pe timp de război. Dar biroul lui Donovan nu avea să reziste. Când noua Agenție Centrală de Informații – CIA – s-a ridicat din cenușa OSS, Truman a vrut ca aceasta să lucreze numai pentru el ca un serviciu global de știri, care să îi ofere buletine informative zilnice.

„Nu trebuia să fie o «agenție de capă și spadă»!“ scria el. „Era gândită ca un simplu centru care să-l țină pe președinte la curent cu ce se întâmplă în lume.“

Acesta a insistat că nu a vrut niciodată ca Agenția „să funcționeze ca o organizație de spionaj. Nu asta urmăream când am organizat-o“.

Perspectivile sale au fost compromise de la bun început. „Într-un război global și deplin“ – spunea generalul Donovan – „serviciile de spionaj trebuie să fie globale și totalitare“. La 18 noiembrie 1944, îi scrisese președintelui Roosevelt, propunându-i ca Statele Unite să creeze un „Serviciu Central de Informații“ pe timp de pace.

Începuse să pună planul la punct încă din anul precedent, pe baza instrucțiunilor generalului-locotenent Walter Bedell Smith, șeful cabinetului generalului Dwight D. Eisenhower, care voia să știe cum avea OSS să devină parte din organizarea militară a Statelor Unite. Donovan i-a spus președintelui că putea descoperi „capacitățile, intențiile și activitățile națiunilor străine“ în timp ce desfășura „activități sub acoperire în străinătate“ împotriva dușmanilor Americii. OSS, care nu era mai mare decât o divizie, nu avusese niciodată mai mult de 13 000 de membri. Dar serviciile concepute de Donovan ar fi constituit o armată în sine, o forță abilă în combaterea comunismului, un mijloc de apărare a Americii împotriva atacurilor și o sursă de secrete pentru Casa Albă. L-a îndemnat pe președinte „să lanseze nava la apă“ și ținea să-i devină căpitan.

Poreclit „Sălbaticul Bill“, după un jucător de baseball ager și nestăpânit, care a fost căpitanul echipei New York Yankees între 1915 și 1917, Donovan era un soldat curajos și experimentat – fusese decorat cu Medalia de Onoare pentru eroismul de care dăduse dovadă în tranșeele din Franța în timpul Primului Război Mondial –, dar un politician jalnic. Foarte puțini generali și amirali aveau încredere în el. Cei mai mulți erau consternați de ideea lui de a organiza un serviciu de spionaj dintr-o adunătură haotică de brokeri de pe Wall Street, „intelectuali“ din Ivy League, mercenari, reporteri, cascadori și escroci.

OSS alcătuiuse o echipă unică de analiști în domeniul informațiilor, dar Donovan și ofițerul său numărul unu, Allen W. Dulles, erau subjugati de spionaj și sabotaj, domenii în care americanii erau amatori. Donovan conta pe serviciile britanice pentru a-și antrena oamenii în „artele oculte“. Cei mai curajoși agenți OSS, cei care au dat naștere atâtor legende, erau oamenii care treceau în spatele liniilor inamice, cu arma în mână, aruncând poduri în aer, complotând împotriva naziștilor cu mișcările de rezistență din Franța și din Balcani. În ultimul an al războiului, când trupele sale erau împrăștiate prin întreaga Europă, Africa de Nord și Asia, Donovan voia să-și infiltreze agenții direct în Germania. Așa a și făcut, însă oamenii lui au fost uciși. Din cele douăzeci și una de echipe de câte doi agenți care au fost trimise, numai una a mai dat semne de viață. Acesta era genul de misiuni la care visa generalul Donovan în fiecare zi – unele îndrăznețe, altele niște simple amăgiri.

„Imaginația lui nu cunoștea limite“, spunea David K.E. Bruce, mâna lui dreaptă, mai târziu ambasador american în Franța, Germania și Anglia. „Ideile erau terenul lui de joacă. Încântarea îl făcea să freamăte ca pe un cal de curse. Vai de ofițerul care îi refuza un proiect pentru că i se părea ridicol sau cel puțin neobișnuit. Timp de câteva săptămâni chinuitoare sub comanda sa am testat posibilitatea de a folosi lilieci luați din peșteri pentru a distruge orașul Tokio“ – aceștia urmau să fie aruncați de la înălțime cu sticle incendiare legate pe spate. Acesta era spiritul OSS.

Președintele Roosevelt avusese întotdeauna îndoieli în privința lui Donovan. La începutul anului 1945, îi ordonase consilierului-șef pentru probleme militare de la Casa Albă, colonelul Richard Park Jr., să desfășoare o investigație secretă asupra operațiunilor organizației OSS din timpul războiului. Când Parks și-a început lucrul, scurgerile

de informații de la Casa Albă au generat titluri răsunătoare în New York, Chicago și Washington, avertizând că Donovan voia să creeze un „Gestapo american“. Când au început să circule poveștile, președintele i-a cerut lui Donovan să-și facă uitate planurile. La 6 martie 1945, comisia șefilor de stat-major le-a clasat oficial.

Aceștia doreau un nou serviciu de informații care să lucreze în slujba Pentagonului, nu a președintelui. Plănuiau să aibă un loc sigur, împânzit de colonei și funcționari care să distileze informațiile adunate de atașați, diplomați și spioni în favoarea comandanților cu patru stele. Astfel a început bătălia pentru controlul serviciilor secrete americane, bătălie care avea să dureze timp de trei generații.

Un lucru extrem de periculos

Acasă, OSS nu se bucura de prea mare susținere, iar la Pentagon lucrurile stăteau și mai rău. Organizația era împiedicată să consulte cele mai importante comunicări interceptate în Germania și Japonia. Ofițerii americani superiori în grad considerau că un serviciu secret civil, condus de Donovan, cu acces direct la președinte, ar fi „un lucru extrem de periculos într-o democrație“, după cum s-a exprimat general-maiorul Clayton Bissell, șeful de stat-major pentru serviciile secrete militare.

Aceștia erau mulți dintre cei care ignoraseră cazul Pearl Harbor. Cu mult înaintea zilei de 7 decembrie 1941, serviciile militare americane spărseseră mai multe coduri japoneze. Știau că era posibilă producerea unui atac, dar nimeni nu și-a imaginat că japonezii aveau să recurgă la asemenea acte disperate. Codul descifrat era mult prea secret pentru a fi divulgat comandanților de pe teren. Rivalitățile din cadrul armatei ar fi dus la divizarea și la împrăștierea informațiilor, căci nimeni nu procesa complet datele, nimeni nu vedea imaginea de ansamblu.

Abia după încheierea războiului, Congresul a investit modul în care națiunea fusese luată prin surprindere și abia atunci a devenit clar că țara avea nevoie de un nou mod de a se apăra.

Înainte de Pearl Harbor, serviciile secrete americane care se ocupau de zone vaste ale globului se aflau îngheșuite în câteva birouri ale Departamentului de Stat. Singurele lor surse de informații erau câteva zeci de ambasadori și atașați militari. În primăvara anului 1945, Statele Unite nu știau aproape nimic despre Uniunea Sovietică și nu mare lucru despre restul lumii.

Franklin Roosevelt era singurul om care putea reînvia viziunea lui Donovan despre un serviciu de informații atotputernic și atotștiutor. Când Roosevelt a murit la 12 aprilie, Donovan și-a pierdut nădejdea în viitor. După ce a jelit aproape toată noaptea, a coborât în holul hotelului Ritz, refugiuul său preferat din Parisul eliberat și, abătut, a luat micul dejun cu William J. Casey, un ofițer OSS și viitor director al Serviciilor Centrale de Informații.

– Ce impact crezi că o să aibă asta pentru organizație? a întrebat Casey.

– Mă tem că asta e sfârșitul, a spus Donovan.

În aceeași zi, colonelul Park i-a înmănat noului președinte raportul ultrasecret asupra OSS. Dosarul, dat publicității abia după încheierea Războiului Rece, era o armă politică mortală, făurită de armată și cizelată de J. Edgar Hoover, directorul FBI din 1924. Hoover îl disprețuia pe Donovan și avea propriile ambiții de a conduce un serviciu de informații activ la nivel mondial. Munca lui Park a distrus orice șansă ca OSS să rămână în continuare parte din guvernul american, a spulberat miturile romantice create de Donovan pentru a-și proteja spionii și i-a însuflat lui Harry Truman o profundă și solidă neîncredere în operațiunile serviciilor de informații. OSS produsese „dane grave cetățenilor, schimburilor comerciale și intereselor naționale ale Statelor Unite“, spunea raportul.

Park nu inclusese în dosar nici o situație în care OSS ajutase la câștigarea războiului, înșirase pur și simplu o listă jașnică a situațiilor în care dăduse greș. Pregătirea ofițerilor fusese „sumară și slab organizată“. Comandanții serviciilor britanice știau că puteau să facă ce voiau din spionii americani. În China, liderul naționalist Chiang Kai-shek manipulasă OSS pentru propriile scopuri. Spionii Germaniei descoperiseră operațiunile OSS din Europa și Africa de Nord. Ambasada japoneză de la Lisabona deconspirase planurile ofițerilor OSS de a fura codurile – și, prin urmare, japonezii le-au schimbat, „ceea ce a dus la compromiterea completă a informațiilor militare vitale“ în vara anului 1943.

Unul dintre informatorii lui Park a declarat că „nu se cunoaște numărul americanilor ce și-au pierdut viața în Pacific din cauza prostiei de care a dat dovadă OSS“. Informațiile greșite furnizate de OSS după căderea Romei din iunie 1944 au condus mii de soldați francezi într-o cursă întinsă de naziști în Insula Elba, scria Park, iar „ca urmare a acestor erori și calcule greșite făcute de OSS în privința mișcărilor trupelor inamice, în jur de 1 100 de soldați francezi au fost uciși“.

Raportul îl ataca personal pe Donovan. Menționa că generalul pierduse o servietă la o petrecere din București și că „o dansatoare româncă o predase Gestapoului“. Angajarea și promovarea sa ca ofițer superior nu se datorau propriilor merite, ci unei vechi rețele de „prieteni“ care se întindea de pe Wall Street până la elita societății americane. Trimisese echipe în posturi îndepărtate, ca Liberia, și uitase de ele. Detașase din greșală trupe de comando în Suedia neutră. Trimisese gărzi să păzească o captură de muniție germană în Franța și îi pierduse pe toți într-o explozie.

Colonelul Park recunoscuse că oamenii lui Donovan desfășuraseră cu succes unele misiuni de sabotaj și de

salvare a piloților americani doborâți. Spunea că ramura OSS care efectua munca de birou, ocupându-se de investigații și analize, făcuse „o treabă excelentă“ și era de părere că analiștii și-ar putea găsi un loc în Departamentul de Stat după război. Cu toate acestea, restul organizației trebuia să dispară. „Compromiterea gravă a personalului OSS“, avertiza el, „face de neconceput ideea folosirii Biroului ca serviciu de informații după încheierea războiului“.

După victoria din Europa, Donovan s-a întors la Washington în încercarea de a-și salva serviciul de informații. În capitală, luna de doliu pentru moartea președintelui Roosevelt dăduse naștere unei lupte crâncene pentru putere. La 14 mai, în Biroul Oval, Harry Truman a ascultat mai puțin de 15 minute propunerea lui Donovan de a ține comunismul în șah prin subminarea Kremlinului. Președintele i-a spus că întrunirea luase sfârșit.

Cât a fost vara de lungă, Donovan a ripostat în Congres și în presă. În cele din urmă, la 25 august, i-a spus lui Truman că era timpul să aleagă între informare și ignoranță. Statele Unite „nu au în prezent un sistem coordonat de servicii de informații“, a avertizat el. „Neajunsurile și pericolele acestei situații sunt recunoscute de comun acord.“

Donovan sperase să-l convingă pe Truman, un om pe care-l tratase întotdeauna cu dispreț, să creeze CIA, dar interpretase greșit faptele președintelui. Truman era convins că planul lui Donovan purta stigmatul Gestapoului. La 20 septembrie 1945, la șase săptămâni după ce lansase bombele atomice asupra Japoniei, președintele Statelor Unite l-a concediat pe Donovan și a ordonat ca OSS să se dizolve în zece zile. Serviciul de informații al Americii fusese abolit.

2. LOGICA FORȚEI

În vara anului 1945, Allen Dulles, ofițerul superior OSS detașat în Germania, descoperise printre dărâmăturile din Berlin un conac splendid și bine amenajat pentru noul său cartier general. Locotenentul său favorit, Richard Helms, începuse deja să îi spioneze pe sovietici.

„Nu trebuie să uitați, spunea Helms jumătate de secol mai târziu, că la început nu știam nimic. Cunoștințele noastre despre planurile celeilalte părți, despre intențiile și capacitățile sale erau aproape inexistente. Era mare minune dacă reușeai să faci rost de o carte de telefon sau de harta unui aerodrom. Mare parte a lumii ne era necunoscută.”

Helms era bucuros să se întoarcă la Berlin, unde își câștigase încă din tinerețe un renume ca reporter de corespondență datorită interviului luat lui Hitler la Jocurile Olimpice din 1936. Desființarea OSS-ului l-a afectat foarte tare. La centrul de operațiuni din Berlin, o fabrică de vin spumant rechiziționată, furia și alcoolul s-au revărsat întreaga noapte la aflarea ordinului președintelui. Nu avea să se înființeze un cartier general al serviciilor de informații americane, așa cum prevăzuse Dulles. Era permisă doar menținerea unui nucleu în afara granițelor. Lui Helms pur și simplu nu îi venea să creadă că misiunea ajunsese la sfârșit. Și-a recăpătat curajul câteva zile mai târziu, când a

primit un mesaj de la cartierul general al OSS din Washington, prin care i se comunica să mențină misiunea.

Cauza sfântă a Serviciilor Centrale de Informații

Mesajul venise de la adjunctul lui Donovan, generalul de brigadă John Magruder, un soldat respectabil care se înrolase în 1910. Acesta credea cu fermitate că, în lipsa unui serviciu de informații, noua supremație a Americii în lume ar fi fost lăsată în voia sortii sau în mâinile britanicilor. Pe 26 septembrie 1945, la șase zile după ce președintele Truman semnase dizolvarea organizației OSS, generalul Magruder își croia drum pe coridoarele lungi ale Pentagonului. Momentul era oportun: secretarul de război Henry Stimson, care se împotriva din răspuțeri ideii de CIA, demisionase în acea săptămână. „Nu mi se pare deloc un lucru de dorit” îi spusese lui Donovan cu câteva luni înainte. Acum, generalul Magruder viza postul rămas vacant în urma plecării lui Stimson.

S-a întâlnit cu un vechi prieten al lui Donovan, secretarul-adjunct de război John McCloy, una dintre persoanele influente de la Washington. Împreună, cei doi bărbați au contramandat decizia președintelui.

În acea zi, Magruder a părăsit Pentagonul cu un ordin emis de McCloy care prevedea: „Continuarea operațiunilor OSS este necesară pentru menținerea organizației”. Documentul avea să țină aprinsă speranța fondării Agenției Centrale de Informații. Urma ca spionii să rămână la posturi, într-o agenție cu alt nume, *Strategic Service Unit* – SSU. McCloy i-a cerut apoi bunului său prieten, Robert A. Lovett, secretarul adjunct pentru luptele aeriene și viitorul secretar pentru Apărare, să înființeze o comisie secretă care să decidă cursul serviciilor de informații americane – și să îl informeze pe Harry Truman ce trebuia făcut. Încrezător, Magruder și-a informat oamenii

că „sfânta cauză a serviciilor de informații centralizate” avea să învingă.

Încurajat de amânarea dizolvării, Helms s-a apucat de treabă în Berlin. I-a verificat pe ofițerii care se infiltraseră pe piața neagră berlineză, unde totul era de vânzare – cu două duzini de cartușe de țigări Camel, achiziționate cu 12 dolari americani de la magazinul militar, se putea cumpăra un Mercedes Benz fabricat în 1939. A căutat cercetători și spioni germani pe care să-i aducă în Vest cu scopul de a le nega abilitățile în fața sovieticilor și de a-i pune să lucreze pentru Statele Unite. Dar n-a durat mult și aceste sarcini au fost surclasate de eforturile de a urmări noua amenințare. Până în octombrie, „devenise foarte clar că principala noastră preocupare avea să fie ce puneau la cale rușii”, își amintește Tom Polgar, pe atunci un tânăr ofițer de douăzeci și trei de ani, staționat la baza din Berlin. Sovieticii puneau stăpânire pe căile ferate și începeau să atragă de partea lor partidele politice din Germania de Vest.

La început, tot ce puteau face cei mai buni spioni americani era să încerce să depisteze mișcările transporturilor militare spre Berlin, lăsând Pentagonului impresia că puteau să supravegheze Armata Roșie. Furios din cauza retragerii Washingtonului în fața înaintării trupelor sovietice, care era contrară rezistenței ofițerilor americani din Berlin, Helms și oamenii săi au făcut eforturi de a recruta polițiști și politicieni germani pentru a construi rețele de spioni în Est. Până în noiembrie, „ocuparea totală a sistemului est-german de către ruși devenise de necontestat”, spunea Peter Sichel, un alt ofițer de douăzeci și trei de ani de la baza din Berlin.

Comitetul Întrunit al Șefilor Statelor-Majore și influențul secretar de stat al Marinei, James V. Forrestal, începeau acum să se teamă că sovieticii, așa cum se întâmplase mai înainte cu naziștii, aveau să încerce să controleze

întreaga Europă –, iar apoi să se extindă spre zonele mediteraneene din est, Golful Persic, China de Nord și Coreea. O singură mișcare greșită putea duce la o confruntare pe care nimeni n-avea să o poată controla. Pe măsură ce sporea teama de un nou război, viitorii lideri ai serviciilor de informații americane se împărțeau în două tabere rivale.

Unii considerau că soluția era strângerea chibzuită și perseverență a informațiilor prin spionaj. Ceilalți credeau în războiul secret – bătălii purtate prin acțiuni sub acoperire. Spionajul caută să descopere lumea. Asta era opinia lui Richard Helms. Acțiunile sub acoperire încearcă să schimbe lumea. Asta era opinia lui Frank Wisner.

Wisner era fiul fermecător al unei familii înstărite, latifundiare, din Mississippi, un avocat energic în uniformă militară impecabil croită. În septembrie 1944, zburase în România, la București, în calitate de nou șef de post al OSS-ului. Armata Roșie și o mică misiune militară americană dețineau controlul în capitală, iar Wisner primise ordin să-i supravegheze pe ruși. Era în plină glorie. Conspira cu tânărul rege Mihai, complota să îi salveze pe aviatorii doborâți ai forțelor aliate și rechiziționase conacul cu treizeci de camere al unui magnat al berii din București. Sub candelabrele strălucitoare, ofițerii ruși fraternizau cu americanii, la un pahar de șampanie. Wisner era încântat – era unul dintre primii membri OSS care beau cot la cot cu rușii – și raporta cu mândrie cartierului general că reușise să stabilească o legătură foarte bună cu serviciile de informații sovietice.

Wisner fusese spion american mai puțin de un an. În schimb, rușii lucrau în domeniu de mai bine de două secole. Aveau deja agenți bine plasați în OSS și s-au infiltrat repede în cercul de aliați și agenți români ai lui Wisner. Până în iarnă, preluaseră controlul asupra capitalei, adunaseră mii de români de origine germană în vagoane și îi